

[Justitsministeren.]

hvis det var sådan, at de ikke gjorde sig færdige, at det er ikke det, der foreligger i dette tilfælde. Udvalgsarbejdet startede jo bl. a. på grund af, som jeg nævnte, at åndssvageforsorgen og dens bestyrelse mente, der var nogle, der var fejlanbragt, og udvalgets opgave har været at undersøge og prøve at få oplysninger frem om de enkelte personer.

Jeg skal ikke gå i detaljer med dette, men blot nævne, at så vidt jeg ved, er udvalget også ved at foretage en klinisk undersøgelse af de enkelte, som det drejer sig om inden for åndssvageforsorgen, og det er et ganske tidkrævende arbejde.

Da forholdet er det, at der ikke alene er tale om, at de pågældende her dømmes til anbringelse på en institution inden for åndssvageforsorgen, men også kan være inddraget under åndssvageforsorg og leve alt efter deres vilkår relativt frit, tror jeg nok, det er meget vigtigt, at vi får disse tilbunds-gående undersøgelser af de enkeltes forhold, for det var jo egentlig det, som det hele startede med.

Så vil jeg gerne sige til fru Inge Krogh, at jeg naturligvis ikke kender den erklæring, der her er tale om; nu er det rejst her i folketinget, og så vil jeg formode, at udvalget, der givet også hører om, hvad der har været sagt her i folketinget, vil tage anledning til at blive bekendt med denne erklæring; om den har direkte betydning her, kan jeg jo ikke vide, når jeg ikke er bekendt med indholdet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Philipsen* (SF) til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at tilvejebringe de nødvendige midler til opfyldelse af 1959-loven om åndssvageforsorg?“

(Spm. nr. 3).

Henning Philipsen (SF):

Den 14. februar i år nedstemte et flertal her i folketinget et dagsordensforslag, som gik ud på, at regeringen opfordredes til at iværksætte de nødvendige foranstaltninger

for at opfylde 1959-lovens bestemmelser om åndssvageforsorg.

Et flertal i folketinget nedstemte dette dagsordensforslag, og ansvaret herfor er naturligvis i den situation ikke ministerens, det er mere folketingets. Men når det er sagt, bør man vel også spørge, hvad der blev resultatet af, at dette dagsordensforslag blev nedstemt. Det så vi jo et gribende eksempel på den 19. september i år, hvor tv havde en udsendelse fra Ålborg, som hed Mødested, og hvor en mor rettede en appel om, at man dog nu i hvert fald fik disse forhold bragt i orden, som angik hendes barn, der er mongolidt.

Mit spørgsmål går derfor ud på, om ministeren vil tage et fornyet initiativ. Hvilke skridt agter ministeren at foretage for, at en lov, som i øvrigt er vedtaget, skal kunne bringes i overensstemmelse med sine forudsætninger? Det vil sige, at de nødvendige midler til træningsskoler til disse børn må disse forældre, ikke kun den mor, der var i fjernsynet, men også de hundreder eller måske tusinder andre forældre, der har børn i den samme situation, have et rimeligt krav på, så meget mere som grundloven jo til-siger ethvert barn, at det har ret til at få undervisning under en eller anden form i dette land.

Det er baggrunden for mit spørgsmål, og jeg vil godt føje til, at jeg mener, det haster med nødvendige initiativer i denne retning. Det haster for disse forældre at få at vide, hvordan deres børn har det.

Jeg beder derfor ministeren om i hvert fald et positivt svar på dette spørgsmål.

Socialministeren (*Jacob Sørensen*):

Jeg kan sige, at hvis det alene drejer sig om forholdet omkring Ålborg, kan jeg godt give et positivt svar.

Det problem, som hr. Henning Philipsen har ønsket belyst med sit spørgsmål, har jo adskillige gange i de senere år været berørt her i tinget under forespørgsler af mere eller mindre konkret karakter til mine forgængere.

Det er om de nødvendige midler til åndssvage洛vens opfyldelse ved disse lejligheder blevet påpeget, at loven på dette punkt er en rammelov, hvis gradvise gennemførelse er afhængig dels af de økonomiske muligheder, dels af det erfaringsmateriale, som